

הזרזר ועכברי-השדה

פרק 1

אתם ודאי מכירים את הסיפור על הצרצר והנמלה. איך בסתיו, כשרוחות קרות נשפו ולילות נעשו קרים הצרצר המסכן, שבמשך כל הקיץ רק ניגן בכינור, ועכשיו לא היה לו מה לאכול, בא לנמלה וביקש עזרה. ואיך הנמלה סירבה ואמרה לו רק "ניגנת? אז תרקוד עכשיו כדי להתחמם!" תמיד חשבתי שהיא נהגה באכזריות. ואתם בוודאי תהיתם מה קרה לצרצר המסכן.

ובכן, סבא שלי, שיודע דברים כאלה, סיפר לי פעם כשישבנו ליד האח בחורף, מה קרה לצרצר.

אחרי שהנמלה טרקה את הדלת בפניו, הצרצר הרגיש מסכן ועזוב נורא. נעשה כבר חשוך. הוא הרים את צווארון מעילו המרופט וסחב את רגליו על האדמה הקפואה. הוא בקושי שם לב לאן הוא הולך.

הוא ניסה להתעטף בעלה שנפל על הארץ. העלה היה אדום והוא חשב שזה ייתן לו קצת חום, אך כנגד הרוח הקרה היה זה מגן חלוש מאוד.

הוא ניסה להתעודד בכך שניגן על הכינור שלו, אך ידיו היו קפואות וקשה היה לו להוציא צלילים כלשהם.

בסוף קר עד העצם, רעב וחסר אונים התיישב לרגלי עץ תפוחים. לפחות גזע העץ יכול היה להגן קצת עליו לפני הרוח

הקרה ששרקה עכשיו בעוצמה בין ענפי העץ.

הצרצר עטף את עצמו בעלה ולמרות שרעד כולו נרדם תחת העץ.

הוא חלם שהוא נודד דרך שדה ענקי של קרח. אך פתאום לפניו הופיע שולחן אדום ועליו קערה גדולה של מרק חם ומריח! ליד השולחן עמד כסא ועליו מעיל פרווה נהדר!

אבל בדיוק כשהוא רצה לקחת את המעיל, נשמעה זעקה גדולה ויד ענקית עברה מעליו, וסחבה את המעיל ואת המרק. הצרצר נפל מרוב פחד ו.. התעורר.

"הי, מה זה? מי זה?" הוא שמע פתאום קול נעים וכשהביט סביב מצא את עצמו בבית חמים של עכברי-השדה! וזה מה שקרה. כשהצרצר נפל חסר כוח בין שורשי עץ התפוח, לא ראה בחושך כי הוא נשען על דלת קטנה. הייתה זו הדלת של ביתם של משפחת עכברי-השדה שחיו בחלל שמתחת לשורשי עץ התפוח. משב רוח חזק פתח פתאום את הדלת והצרצר נפל לתוך החדר.

כשהוא התרומם והביט סביב, לא היה עדיין בטוח האם זאת מציאות או עדיין חלק מחלומו. אבא ואמא עכברי-שדה וארבעה הילדים

אבא עכבר שמע את סיפורו של הצרצר
וכל פעם קינח את אפו וקרא "שכך
אחיה!" לאות הזדהות.

מובן שגם הילדים של העכבר הקשיבו
בעניין רב. כשראו איך אמם נותנת לצרצר
מהסירופ שלה, השמור היטב, ניסו אף
הם להשתעל והיא נתנה גם להם טיפות
סירופ אחדות.
כשהצרצר אכל את הכל שיכול היה, מה
שנראה מעט מאוד לעכברי השדה
הגדולים, ואחרי ששתה מסירופ

שלהם גמרו כבר את ארוחתם של לחם
וגבינה, ואבא עכבר סיפר להם איך הצליח
להתחמק, ערב קודם, מהחתול של
החוואי גרין. הוא הגיע בדיוק למקום
המותח ביותר של הסיפור, וכל בני
המשפחה עצרו את נשימתם, כשפתאום
נפתחה הדלת, וכפי שכבר סיפרתי,
הצרצר נפל פנימה.

אבא ואמא העכברים עזרו לצרצר לקום
והושיבו אותו בכורסה הנוחה ביותר
שלהם, כי המסכן היה כל כך חלש
שבקושי יכול היה לעמוד על רגליו.
בזמן שהצרצר ניסה להסביר, בקולו
הצרוד ותוך שיעול, איך קרה שהוא
התפרץ כך לביתם, אמא עכברה מילאה
צלחת אוכל בשבילו ואחר כך הוציאה
מהמזווה קנקן קטן של סירופ דומדמניות
באומרה "נגד שיעול כמו שלך אין טוב
מסירופ זה."

אדומה, וילונות צהובים ומעל האח שלט
רקום "

עלה לאחריים

כפי שהייתה רוצה לישון לבד.

אבא עכבר עזר לו לקום ולעבור לחדר
הילדים, שם עמדה עריסה ישנה שמידתה
התאימה לו בדיוק. כי הרי צרצר הוא לא
יותר גדול

מאשר עכבר
תינוק.
העכבר כיסה
אותו אחר כך
בשמיכה
חמה, שלקח
מהמיטה של
עצמו.

דומדמניות המתוק, הוא התיישב בנחת
בכורסה הנוחה.
רק תחשבו, כמה טוב היה לו, אחרי

שכמעט מת מקור ומרעב, לשבת בחדר
חמים אחרי ארוחה משביעה!
אבא עכבר עזר לאמא עכברה לשטוף את
כלי האוכל, והילדים התחילו לשנן את
שעורי הבית שלהם לקראת בית הספר
למחרת.
"איזה מקום נעים" אמר לעצמו הצרצר
"רהיטים כחולים יפים, מפת שולחן

פרק 2

בבוקר הצרצר הרגיש כבר הרבה יותר טוב, במיוחד שהסערה כבר עברה והשמש יצאה מבין העננים. העזרה והדאגה שקיבל מהעכברים חיממה את לבו אפילו יותר מהמזון והוא הרגיש כמעט חדש. ואם אתם מכירים צרצרים, תבינו כמה קפיצי ומאושר היה להיות.

אך הוא עדיין היה חלש ואמא עכברה אמרה לו להישאר במיטה ודאגה לו כאילו היה אחד מהמשפחה.

היא שמה משחת חרדל על חזהו, נתנה לו מנה של דייסת תירס וכמה טיפות דבש נגד הצרידות שלו.

מצבו של הצרצר השתפר במהירות וכאשר העכברונים הצעירים חזרו מבית הספר הוא יכול היה כבר לקום מהמיטה. שכחתי לספר לכם שארבעה העכברונים הצעירים למדו אצל עכבר זקן וחכם, לו

קראו "דוד". "דוד" חי בבית אבן, בתוך חור שביסודות סככה ישנה, לא רחוק משם.

הם היו עליזים מאוד בערב זה, כאשר התיישבו לארוחת ערב. אבא עכבר סיפר

להם על הרפתקאות של חולדות מים צעירות שיצאו לים בצלחת עץ ישנה

קפיצה גדולה וכמעט שנחת בקערת מים,
בה רחצו את הכלים.

פתאום נשמעה דפיקה בדלת. היו אלה
מר וגברת עכברים לבנים שבאו לבקר.
הצרצר מעולם לא ראה עוד עכברים
לבנים והם נראו לו מכובדים מאוד ויפים
עם הפנים החיוורים שלהם, עיניים
אדומות וזנבות ורודים.

העכברים הלבנים
היו שייכים לילד
קטן שלא החזיק
אותם הכלוב, אלא
יחד אם אבא שלו
בנה להם משהו
דומה לבית בובות.
העכברים הלבנים

נהנו מאוד

מהתנאים שלהם ולא רצו לברוח משם,
אבל מדי פעם הלכו לבקר את חבריהם.

והחליטו להיות שודדי ים.

אחרי הארוחה הצעירים ניגשו לעשות את
שעורי הבית שלהם, והצרצר עזר לאמא
ואבא העכברים לשטוף את הכלים. הוא
היה עצוב מאוד כשחשב כי בקרוב יצטרך
לעזוב את הבית ואת המשפחה הנחמדה.
הוא הודה לאמא ואבא עכברי-השדה על
הטיפול המסור והתחיל לאומר כי למחרת
הוא יצא לדרך, אבל אבא עכבר הפסיק
אותו.

"לא תעשה דבר כזה" אמר "שמע לי
היטב. אם אתה רוצה לתת לנו תמורה,
תוכל לתת לנו שעורי ריקודים ומדי פעם
לנגן על הכינור שלך, כי הרי כולם יודעים
שהצרצרים הם רקדנים ומוסיקאים
נהדרים."

תוכנית זו מאוד מצאה חן בעיני הצרצר.

הוא שמח שיוכל לשהות בחורף עם
העכברים הנחמדים ומרוב שמחה נתן

הצטיינה פיית זרע-החמניה, כי היה לה

זוג כנפיים צבעוניות, שאפשרו לה להישאר באוויר כמה שרק רצתה. העכברונים הקטנים, שהלכו למיטות מיד אחרי ארוחת הערב, התעוררו מצלילי המוסיקה, אבל הוריהם היו במצב רוח טוב והסכימו להם להישאר ואפילו להצטרף לריקודים. אחרי הריקודים כולם נעשו רעבים, ואבא עכבר הביא סיר והכין בו פופקורן, שקפץ

אחריהם הגיעו עוד אורחים. אלה היו פיות הדרך עם שמות מוזרים, זרע-חמניה, נוצות-דרדר וימאי-מרופט. הצרצר הכיר כבר קודם את ימאי-מרופט שהיה מוסיקאי טוב וניגן על אקורדיון זהב קטן אותו החזיק תחת מעילו.

לא עבר זמן והצרצר והימאי התחילו לנגן מנגינות עליזות. יתר החבורה הזיזו כל הרהיטים אל הקירות וכולם התחילו לרקוד. איזו שמחה הייתה זו! בעצמי הייתי רוצה להיות מספיק קטן כדי לרקוד עם פיה או עם עכבר. אתם לא חושבים כך?

הם ניגנו ורקדו ריקודים שונים, מהירים ואיטיים, ולס, מינואט, פולקה ועוד. במיוחד נהנו מגאבוט השדה, הריקוד בו כולם עומדים במעגל ומתנעים לצדדים כמו עשבי השדה כשרוח קלה נושפת. הם גם קפצו לגובה בקצב המנגינה ובזאת

"כן, גם אנחנו צריכות לזוז מכאן" אמרו הפיות, והערב השמח הסתיים. זה היה אחד הערבים השמחים ביותר שבבית עכברי-השדה.

אבל גם כשלא באו ידידים לביקור, הערבים היו נעימים מאוד. אבא עכבר

סיפר סיפורים

מעניינים ואמא

עכברה שרה לפעמים לצלילי הנגינה של הצרצר.

אמנם הצרצר לא העז לצאת החוצה בגלל הקור ששרר עדיין ושהוא מסוכן מאוד

לצרצרים, אבל בילה כל כך יפה שחודשי החורף עברו לו מהר.

וקפץ בעליזות וכולם התחילו לאכול ואכלו, אכלו ואכלו. במיוחד הרבה אכלו כמובן העכברונים הצעירים אך גם הפיות נהנו

מהפופקורן, כפי שהתברר.

"זה כל כך שונה מאבקת הורדים ומיץ יערה" אמרה פיה נוצות-דרדר.

אך בסוף מר עכבר לבן אמר "הגיע זמן ללכת הביתה. מתחיל להיות כבר מאוחר."

פרק 3

בחודש פברואר, בוקר שבת אחד ראה
אבא עכבר-שדה שהקרח התחיל

להתמוסס בלילה.
"אמא" אמר "הבוקר כבר חם יותר ונדמה
לי שהקרח, שסתם את החור באסם, נמס
כבר. המזווה שלנו כמעט ריק. בואי ונביא
קצת תירס לפני שהסנאים יגיעו לשם."
אמא עכברה שמה את הסודר הכחול
שלה ואבא עכבר לבש את המעיל האדום

שלו והם יצאו כשבידיהם שני שקים
ריקים.

הצרצר נשאר בבית עם הילדים, כי בשבת
הם לא הלכו לבית הספר. למרות שהקרח
נמס כבר, עדיין בחוץ היה קר מדי
בשבילו.

"בואו ילדים" אמר "אנו נשטוף את הכלים
וננקה את הדירה, כדי שההורים ימצאו
הכל מסודר ויפה כשיחזרו."

ארבעה העכברונים שמו את סינוריהם
הכחולים וניגשו לעבודה ותוך זמן קצר כל

שלנו רחוק מדי מהסככה ומבית החוואי,
כך שאין למעשה סכנה שהחתול יגיע
לכאן."
אבל הנה הוא בא!

לחתול נודע על משפחת העכברים,
והנמייה שגרה לא רחוק סיפרה לו כי
ההורים יצאו מהבית והשאירו את הקטנים
לבדם. הוא כנראה לא ידע שהצרצר נמצא
עם הילדים, ואפילו אם היה יודע על כך,
מה יבול צרצר קטן לעשות לחתול גדול?
הצרצר החליט שאין ברירה אחרת אלא

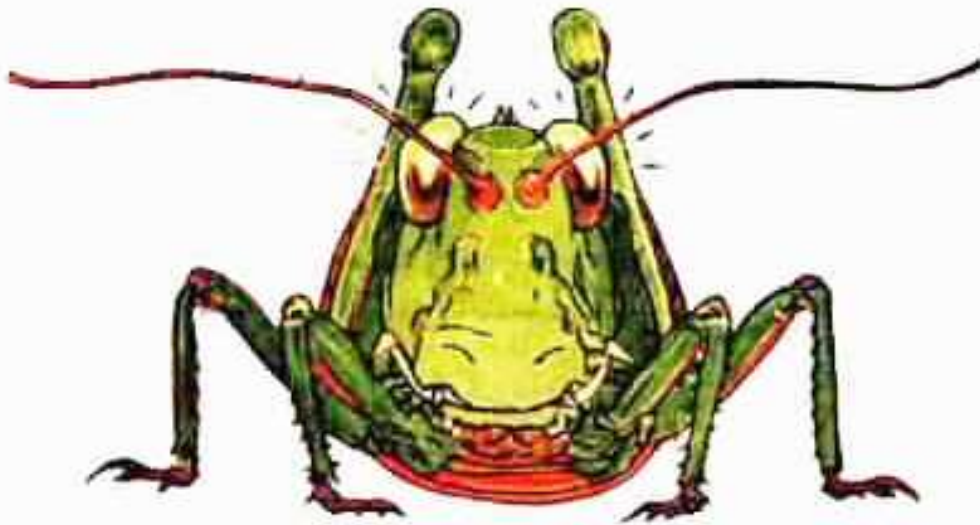
הדירה נראתה נקיה ביותר.
כאשר הכל היה כבר מסודר, הוציא
הצרצר את כינורו ואמר שהגיע זמן
לשיעור הריקודים. מובן שהעכברונים לא
יכלו לחכות את הקפיצות הנפלאות של
המורה שלהם, אבל הם רקדו טוב למדי
ונפנפו יפה בזנבותיהם, מה שהמורה
שלהם לא יכול היה לעשות, כי לא היה לו
זנב.

אחרי הפסקה קצרה למנוחה הצרצר
התחיל לכוון את כינורו מחדש כשפתאום
שמעו רחש, כאילו מישהו מנסה לפתוח
את הדלת, שהייתה נעולה מבפנים.
אחד העכברים הציץ דרך החלון, כדי
לראות מי שם ומיד קפץ בבהלה והסתתר
בפינה "זה החתול!" קרא.
החתול של החוואי גרין היה גדול, שחור
ועיניו היו צהובות ומפחידות.
יום אחד אמר אבא עכבר לצרצר "הבית

ללכת ולגייס עזרה. הוא ידע שהפיה
נוצות-דרדר גרה עם ארנבות אחדות
במאורת הארנבות בין השיחים
שבסביבה. הוא היה בטוח שהפיה היא
בעלת עוצמה רבה ותוכל לעזור לו להציל
את העכברים. לכן מיד פתח את החלון
וקפץ החוצה, אפילו בלי ללבוש את מעילו.
החתול ניסה בכל הכוח לפתוח את הדלת
ולא שם לב כלל לחלון.
הייתם צריכים לראות איזה קפיצות
ענקיות עשה הצרצר! הוא התקדם מהר
יותר מאשר איזשהו צרצר אי-פעם.
הריצה חיממה אותו ולא הרגיש את הקור
בכלל.
הוא הגיע מהר מאוד למאורת הארנבות,
אך את הפיה הוא לא מצא שם. אבל
כשהוא הביט סביב ראה ארונית קטנה
העומדת ליד הדלת. הוא הציץ לתוכה
ומצא שם כמה גרגירים שחורים וקטנים.

קטן. אבל הביטו פעם מקרוב על אחד
כזה, ותארו לעצמכם איך הוא היה נראה
אילו היה גדול כמו כלב!
סבא סיפר שהחתול ברח ולא עצר עד

שהגיע לכפר שמרחק כעשרה קילומטר
משם ושבדרך צעק והודיע לכל מי שפגש,
כי ראה דרקון.
בכל אופן בחוותו של גרין לא ראו אותו
יותר. וזה בוודאי הקל מאוד על משפחת
עכברי-השדה.

אז נזכר שנוצות-הדרדר, שהתיידד איתו,
סיפר לו על הגרגירים האלה. הוא אמר
שאלה גרגירי קסם ואם בלעת אחד מהם
יכולת להפוך את עצמך לכל גודל
שתרצה, קטן כמו פשפש או גדול כמו פיל,
או כל גודל ביניים!

הצרצר לקח שנים או שלושה מהם וחזר
בקפיצות עוד יותר מהירות וארוכות לעץ
התפוח. נכנס פנימה דרך החלון, מיד בלע
אחד מהגרגירים ואמר שהוא רוצה להיות
גדול כמו כלב בולדוג. היה לו מזל שלא
חשב על חיה גדולה יותר, כי אז ראשו
היה נחבל בתקרת הדירה!

בדיוק ברגע שהצרצר שינה את קומתו
החתול הצליח לפתוח את הדלת! למראה
החיה שמצא לפניו החתול התאבן. ולא
פלא, כי צרצר הוא בדרך כלל בעל מזג
טוב, אך פניו הם ממש מפחידים, רק
שאנחנו לא רואים זאת, כי הוא כל כך

לא עבר זמן רב וההורים חזרו עם שקים
מלאי תירס. כשרק שמעו כי החתול נבהל
כל כך שכנראה לא יחזור יותר שמחו והיו
ממש מאושרים. הם שלחו מיד הזמנות
למסיבה גדולה לכבודו של הצרצר, שהיה,
כמובן אורח הכבוד.

כשרק החתול נעלם הצרצר בלע את
גרגיר הקסם השני וחזר לגודלו הטבעי.
אזי קרא לעכברונים קטנים לצאת
ממקומות מסתור וסיפר להם את
החדשות הטובות. כי שנים מהקטנים
ישבו בתוך המזווה ושניים האחרים
הסתתרו תחת המיטות.

